

BULETIN INFORMATIV

Nr.
48

19
Martie
2021

EDITORIAL

Reconfigurare de traseu

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Dacă un drum ți se închide în față, nu e neapărat vina ta. Există rute alternative către destinația finală, indiferent de greutatea lor ori de faptul că nu erai pregătit să schimbi rutina căii pe care o știai. Da, pot apărea surprize, pericole pe care nu aveai cum să le anticipezi, chiar o neliniște venită din nesiguranța noii tale alegeri.

Un drum nou e, înainte de orice, unul necunoscut, așadar. Dar poate fi, în același timp, singura variantă de a ajunge la succes! Ceea ce înseamnă că merită să-ți asumi riscurile de rigoare și toate consecințele care decurg din această decizie.

Fotbalul românesc are cele mai complicate 10 zile din istoria sa de dată recentă. În Casa Liga 1, în acest final de sezon regulat, vin meciuri echivalente cu o serie incredibilă, adevărate finale pentru o poziționare cât mai bună în lupta pentru titlu, pentru accederea în play-off sau pentru evitarea retrogradării directe, ori a locurilor care duc la barajele de menținere și în campionatul viitor pe prima scenă a fotbalului românesc profesionist.

Pe de altă parte, Liga 1 se oprește după această etapă pentru a face loc meciurilor echipelor reprezentative. Selecționatei de tineret, Under 21, calificată la Turneul Final al Campionatului European din Ungaria și Slovenia, precum și echipei naționale mari, care își începe drumul către, să sperăm și să credem, un alt Turneu Final, cel al Campionatului Mondial din Qatar 2022. Preliminariile aici debutează pentru noi în ziua de 25 martie, acasă, pe Arena Națională, în confruntarea cu echipa Macedoniei de Nord. Trei zile mai târziu vom primi, pe același stadion, replica unui gigant al fotbalului mondial, Germania, pentru ca, pe 31 martie, să

ne deplasăm pentru a juca în Armenia cu trupa celebrului Mkhitaryan.

Acestea sunt bornele, aceștia sunt adversarii. Dar, dacă tot am pomenit de ei, să nu uităm de cei ai tinerilor antrenati de Adrian Mutu: Olanda pe 24 martie, Ungaria, la Budapesta(!), pe 27 martie și Germania, pe 30 martie. Meciuri oficiale la cel mai înalt nivel, care vor oferi răspunsuri la foarte multe întrebări.

Cum ar fi cele obișnuite, simple, de ce joacă X și nu Y, pînă la cele cu adevărat încuietore. Să zicem, care e viitorul fotbalului românesc sau unde suntem azi pe harta Europei?

“Nullum est iam dictum, quod non sit dictum prius”, v-am spus că îmi plac clasicii... Aici e un citat din Terențiu, care în limba română se traduce astfel: “Nu este niciun cuvânt care să nu fi fost spus mai înainte”. De aceea, pe această idee că nimic nu e nou sub soare, să fim pregătiți, cu toții, pentru orice, și mai ales pentru lucrurile bune. Iar dacă ele nu vor veni, pentru că nu au cum să vină pentru toți din Liga 1, de pildă, unde vor fi învinși și învingători, pentru că așa e fotbalul, așa e sportul și așa e viața, să înțelegem și să facem mai bine tot ce depinde de fiecare dintre noi.

Iar dacă României îi va fi bine, pe ambele fronturi deschise la sfârșitul acestei luni, voi fi primul care să salut și să strig “Evrika!” La fel de cinstiți cu noi înșine însă trebuie să acceptăm că, în cazul în care ceea ce ne dorim nu se va întâmpla, pentru că așa e fotbalul, așa e sportul și așa e viața, trebuie reconfigurat traseul pe care să înscriem fotbalul românesc. Împreună. Dar, despre condiția acestei solidarități, am mai vorbit. Și e singurul lucru de care îmi e teamă. Mai ales că nu există cuvânt care să nu fi fost spus mai înainte...

INTERVIU

Interviu cu Eric de Oliveira (Gaz Metan Mediaș)

realizat de Alex Pîntea și Octavian Țopa

Eric de Oliveira Pereira s-a născut pe **5 decembrie 1985** în Nova Iguacu, **Brazilia** și a debutat în **Liga 1** pe 27 iulie 2008, în partida Gaz Metan Mediaș – Oțelul Galați 2-2. Are 11 sezoane pe prima scenă la **Gaz Metan**, Pandurii și Viiitorul, în care a adunat 222 de meciuri și a marcat 66 de goluri, cele mai multe dintre toți străinii care au evoluat vreodată în România! După ceva ani se reîntoarce la Mediaș, locul în care s-a născut a doua oară.

1 **Cu ce gânduri ai revenit la Gaz Metan? Care sunt planurile tale?**

Revin cu gânduri bune! Au trecut patru ani de când am fost ultima dată aici. Fiind un jucător care de fiecare dată a dat tot ce a avut simț că mai am ceva de oferit, aici, la Mediaș și am acceptat această provocare. Valentin Iordănescu m-a chemat, dorința mea de a reveni acasă era mare, ca să stau lângă copii, lângă familie, pentru ei am venit, dar și pentru mine, deoarece mai am multe de arătat tuturor. Că sunt același Eric care a venit cu

mai mulți ani în urmă la Mediaș! Cu siguranță, am planuri mari, vreau să ajut echipa în acest sezon și să vedem ce va urma.

2 **Ți-era dor să îmbraci din nou tricoul Gazului Metan?**

Cu siguranță, oriunde am fost plecat am urmărit meciurile lui Gaz Metan, m-am bucurat atunci când băieții au intrat în play-off. Copiii mei m-au întrebat dacă am semnat, dacă voi semna și uite că am realizat acest lucru. Acum va începe o poveste pentru ei, pentru că își vor da seama ce înseamnă

Mediașul pentru mine și, probabil, și eu pentru Mediaș.

3 **Ți-ai stabilit un obiectiv personal acum? Câte goluri ai vrea să mai marchezi la Gaz Metan?**

Bineînțeles! Dacă nu mă înșel, eu sunt cel mai bun golgheter al clubului în Divizia A și aș vrea să mai marchez. Având în vedere faptul că am devenit cel mai bun marcator străin din Liga 1, până să mă las de fotbal mi-aș dori să mai dau cel puțin 10-15 goluri. Contează foarte mult că am ales să vin acasă. În primul

rând, vreau să mă pun pe picioare din punct de vedere fizic, pentru că mi s-a dat încredere, mi s-a arătat că sunt dorit, iar asta contează cel mai mult pentru mine. Atunci când voi fi fizic și mental 100%, atunci cred că voi putea ajuta echipa.

4 *Care este persoana căreia trebuie să îi mulțumești cel mai mult pentru destinul tău de fotbalist în România?*

Nu există o singură persoană. În primul rând oamenii care m-au găsit

în Austria, cu siguranță loji Biro, Gicu Albotă și Mihaela Biro. Sunt cele trei persoane care au venit după mine în Austria și, cu siguranță, mi-au schimbat viața. În momentul în care m-au ales pe mine, viața mea s-a schimbat. Apoi au fost multe alte persoane, precum Cristi Pustai, care mi-a acordat încredere aici și Zoli Iasko, cel care i-a făcut pe cei trei să meargă în Austria.

5 *Care a fost cea mai mare bucurie din cariera ta de până acum?*

Golul cu Fiorentina a fost un moment foarte plăcut din viața mea, dar cel mai important a fost golul din finala Cupei României. M-am ținut de promisiunea făcută copilului meu, după ce la o altă finală, din Cupa Ligii, cu Pandurii am pierdut împotriva celor de la Steaua, iar eu, plângând, am spus că într-o zi o să îi pun o medalie de campion la gât copilului meu. Între timp, a venit și al doilea copil și am reușit să le dau medalia amândurora.

INTERVIU

Interviu cu Ionuț Balaur
(FC Voluntari)

realizat de Octavian Țopa

Ionuț Balaur este un vasluian înalt și puternic, născut pe **6 iunie 1989**. A debutat în **prima ligă** pe 12 mai 2007, în partida Pandurii Târgu Jiu – FC Vaslui 1-2 și de atunci au urmat 10 sezoane împărțite între Vaslui, ASA Târgu Mureș, Dunărea Călărași și **FC Voluntari**. Spre capătul acestui deceniu, în care a adunat **188 de meciuri, 12 goluri** și doar trei cartonașe roșii deși este fundaș, a primit banderola de **căpitan al echipei** ilfovene.

1 *Ce înseamnă pentru tine să fii căpitanul lui FC Voluntari?*

E o mare onoare pentru mine să preiau banderola de căpitan de la fotbaliști mari ai României, cum au fost Vasile Maftei, care acum ne este și antrenor, Daniel Pancu sau Florin Cernat. În primele momente am fost teribil de emoționat, dar m-am gândit imediat că trebuie să mă concentrez mai bine, să muncesc mai mult, să fiu un exemplu permanent pentru colegii mei.

2 *La începutul acestei ediții de campionat erați creditați chiar cu șanse la play-off. Ce s-a întâmplat?*

Am început bine campionatul, dar a urmat o perioadă mai proastă pe care nu am gestionat-o cum plănuisem, cum o pregătisem. Au mai fost și niște ghinioane, dar am depășit-o, cred. Acum trebuie să ne concentrăm pentru a evita retrogradarea. Mai sunt aceste meciuri din sezonul regulat, iar apoi

trebuie să tratăm cu atenție mare play-out-ul. Va fi o încărcătură psihică foarte mare, dar sunt convins că vom gestiona totul așa cum ne propunem.

3 *Care crezi că este atuul vostru?*

Unitatea de grup. Va conta foarte mult faptul că ne simțim foarte bine împreună, jucători, staff tehnic și administrativ. Ne facem cu plăcere munca pentru că suntem mai mult decât prieteni,

suntem o echipă, un grup care știe că doar împreună poate reuși.

4 **Cum a decurs acomodarea cu noul staff tehnic?**

Acești oamenii au adus un nou suflu! Lucrează extrem de modern, insistă foarte mult pe pregătirea tactică și ne-au schimbat poziționarea în teren. Vedeti, dumneavoastră, acest 5-3-2 pe care îl jucăm acum ne convine mai mult nouă, jucătorilor, e un sistem pe care învățăm să ne pliăm din ce în ce mai bine.

5 **Cât de mult crezi că vă încurcă regula U-21?**

Pe noi, FC Voluntari, nu ne încurcă pentru că avem o Academie solidă în spate, care produce mulți juniori talentați. Ultimul promovat de antrenori este Mihai Ilie și a dovedit deja că merită să fie aici. Apoi, mai sunt Ion Gheorghe, Costin ... Fotbaliști care, atenție, nu au fost schimbați după doar câteva minute, cum procedează alte cluburi. Sunt fotbaliști care se dezvoltă bine și care merită să stea multe minute în meci. Repet, FC Voluntari nu va fi niciodată afectată de această regulă pentru că se lucrează foarte atent la Academie.

6 **Am vorbit despre cei mai tineri, să vorbim acum și despre cei mai experimentați. Cum este să împarți vestiarul cu Gabriel Tamaș? Ce înseamnă venirea lui la FC Voluntari?**

Pfuu, e un fotbalist cu mare experiență, un om uluitor, un fotbalist cu F mare! E un privilegiu să fii coleg cu Gabi Tamaș. Sfaturile lui sunt extrem de utile, ne ajută să progresăm. Practic ne-a luat sub aripa lui și ne învață tot timpul lucruri noi. Repet, suntem cu toții onorați că împărțim vestiarul cu un fotbalist care a realizat atât de multe în cariera sa!

SPONSOR

CRONICĂ

Finala din vis

realizată de **Marius Mitrăn**

Universitatea Craiova e, în toate datele existenței ei, nu o echipă de fotbal, ci o arcă a speranței. Chiar și atunci când triumful ei era complet, campioană, câștigătoare de Cupă ori învingând mari echipe europene cu încă și mai mari jucători, Craiova avea în ochi nu aroganța liderului, ci bucuria albastră a celei care știe că a izbândit pentru că e iubită. În primul rând, iubită. Craiova n-a avut destinul Stelei, de pildă, în țara aceasta, a noastră, ea rareori a lăsat certitudini în urma marilor ei bătălii, dar a lăsat, întotdeauna, regrete și speranțe. Când a promovat prima oară, acum 57 de ani, oamenii care o iubeau atunci și care au rămas, azi, foarte puțini, pentru că o jumătate de secol e, totuși, o jumătate de secol, Craiova a dat speranța că va fi altceva.

Balaci spunea că echipa aceasta albastră și albă, care a dat atâtea speranțe și a ucis, uneori, cu atâtea regrete, s-a născut și a murit odată cu el. E o teorie care stă în picioare și nu stă. În 1964, Balaci nu juca încă, era un copil de 7 ani, care se pregătea să meargă la școală în clasa întâi. Craiova însăși, dacă vreți, se pregătea tot de clasa întâi. Până aici, povestea are și sens și simetrie, oarecum.

Ce vreau să zic? Că echipa a avut destinul ei, de soldat căzut între linii sau de student, mai bine așa, apărut între două lumi. Până la apariția lui Balaci, a avut un titlu pe jumătate, cel din 1966, când a fost campioană de toamnă, la doar doi ani de la promovare. (La sfârșit, în vara lui '67, a terminat a treia, în sezonul în care Rapid lua campionatul, primul după 44 de ani de existență...) Erau primele două decenii de după război, în care contaseră doar Steaua și Dinamo, adică

militarizatele, UTA Arad și Petrolul, adică locurile care inventaseră fotbalul la noi și, iată, în sfârșit, Rapid, adică tradiția. În rest, nimeni, nimic, niciodată.

Așa a spus „bună ziua, prieteni!”, vorba lui Cristi Minculescu, acest oraș acestei țări. Atunci, la începutul anilor '70, când,

îmbrăcat în alb și albastru, a început să refacă ordinea de zi a unui fotbal militarizat, închis în sistem și fără porți de acces.

Universitatea Craiova, singura echipă de fotbal din lume căreia propriii ei suporterii nu-i spun pe numele din cartea de identitate, ci pe cel original, de alint, Știința, a schimbat totul, precum Nadia în gimnastică, tot în anii de atunci, ori Ilie Năstase în tenis. Știința avea nu doar forța de a pune în genunchi două imperii naționale, cum erau Steaua și Dinamo, ci și să fie altceva, altcumva, creând nu doar un alt stil, ci și un alt gen de oameni, un alt fel de oraș care s-o iubească, s-o înțeleagă și s-o ajute. E adevărat, Balaci și generația „campioanei unei mari iubiri” sunt mărcile înregistrate ale acelui succes, deci Balaci avea dreptate. Oblemenco era însă acolo când Ilie a venit, cu pletele lui blonde și-a auzit cum tot stadionul tremura de emoție scandând „Oblemenco al nostru e / Cel mai bun din R.S.R.!” „Atunci l-am urât pe nea Nelu din tot sufletul, mă gândeam cum o fi să țină atâta lume la tine... oare, la mine, vreodată?...” Apoi toți, pentru tine, Ilie, pentru totdeauna. Iar tu, de fapt, îl iubeai pe Oble...

... Apropo de cine și de când este. Acolo, în secunde alea, poate fi un alt act de identitate al echipei și al orașului. Întâi 1964 – promovarea. 1974 – primul titlu, al

doilea act și continuarea poveștii. 1981 – Eventul. 1983 – Apogeul. 1984 – Revolta. 1989 – Revoluția. 1991 – Triumful. (E anul în care Craiova are campioana, deținătoarea Cupei, campioanele la tineret, la juniori și la copii, plus încă o echipă, Electro, promovată în prima ligă...)

Începutul. Povestea. Iubirea. Maxima. Epopeea. Apogeul. Revolta. Revoluția. Triumful. Iată nouă acte de identitate perfect valabile ale unui oraș și ale echipei sale care, în tot acest timp, a deschis porți, inimi, suflete, priviri și și-a învățat oamenii să iubească, să se înțeleagă și să se ajute. Craiova, un soi de sectă, ai cărei adepți se recunosc din priviri, uneori în lacrimi, ce-i drept, din amintirile pe chip și din speranță.

Nouă acte de identitate care le-au precedat pe ultimele două. Dezastrul, al zecelea. Și în fine, acum 8 ani, Renașterea. Universitatea Craiova se întoarce acolo

unde îi este și locul și destinul, încercând să regăsească nu amintirea pașilor pierduți, ci ceva mult mai laic și mai concret: oamenii unui oraș. Orașul însuși. Porțile albastre de altădată.

Nu știu ce să mai spun, mi-e de ajuns că simt. Ca atunci, la Leeds, ca atunci, pe Republicii, cu Steaua, la prima Cupă, ca atunci, cu Fiorentina, ca atunci, cu Dinamo, la Sibiu, ca atunci, cu Bordeaux, ca atunci, cu Kaiserslautern, ca atunci, cu Monaco...

... Am fost acum ceva vreme la Lisabona. Da, pe stadionul Benficăi. Fără să vreau m-am gândit la cei 38 de ani, la rezistența din fața porții lui Lung, m-am uitat în teren după Cămătaru și Zoli, deși, știu, e alt teren, alt „Da Luz”, altă primăvară și chiar altă viață. M-am uitat în tribune după Fănuș Neagu și Eugen Barbu, după Sebi Domozină și după nea Vanea Chirilă. M-am uitat, jur!

Dar, Ilie, nu ai dreptate: Craiova s-a născut, da, dar n-a murit odată cu tine, atunci, pe Dealul Florilor, când Arezanov, în 1984, în februarie, pe zloata aia... Nu, Ilie, nu ai dreptate. Și uite de ce. Pentru că, așteptând acolo, la Lisabona, victoriile de peste câteva zile, am privit orașul. Orașul lor, pregătit acum 7 ani pentru finala Champions League, cu două echipe, Real și Atletico, dintr-un alt mare oraș. Și așa, pe o terasă, cu avocatul Marian Nazat alături, împărțind o sticlă de „vinho verde” la „doiș”, am închis pentru o clipă ochii și în locul zecilor de mii de madrileni împărțindu-se în alb, roșu, violet sau albastru, mi-am închipuit că-s cu ai mei. Și că Știința mea e ca altădată în Europa și că pe străzile înguste ale Lisabonei sunt ai mei, ai lui Barză, ai lui Charlie, ai noștri. Că e cu totul orașul nostru, că e numai alb și albastru totul, că din trenuri vin alții și alții, că am ajuns în orașul unde, cândva, s-a oprit o poveste, iar acum Știința, cu oamenii ei, s-a întors încă o dată într-o amintire

din care n-a ieșit niciodată. Cu ochii larg închiși, am crezut. Am simțit. Am știut.

... Iar dacă am fi fost și noi într-o astfel de finală, cum într-o zi vom fi, sunt sigur că am fi pierdut-o ca Atleti, în ultimul minut, la ultima fază, din ultimul corner... Nu, Craiova n-a murit odată cu voi, Ilie. Trăiește. Și tocmai de aceea, chiar și în finala aia din vis, la care n-am ajuns niciodată, chiar niciodată, dar la care vom ajunge, probabil că vom pierde, în ultima prelungire a prelungirilor, nedrept, nemeritat, disperat. Și știi de ce, Ilie? Pentru că Universitatea ta și a noastră de fotbal rareori a lăsat în urmă certitudini după bătălii, ci, mai întotdeauna, regrete și speranțe. Și asta pentru că avea și are alături un oraș care acum și-a deschis iar porțile s-o primească. Stai să vezi ce va fi la vară, acasă, înapoi în visul nostru! O să-l continuăm de unde-l lăsarăm. Crezi că o să ne mai întrebe cineva, atunci sau vreodată, cine-a fost tata?

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA